

VIROLET

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'encostipat

El balcó s'ha esbatanat i el senyor s'ha encostipat.

—Vaja; aniré a consultar com me'l podré fer passar.

—Si un arriba a encostipar-se, el millor és abrigar-se.

—Deixa'm, doncs, abrigar bé; veiam si així em curaré.

Com segueix estornudant, el bon home es va abrigant.

El paltó es veu que no el tapa, perquè hi afegeix la capa.

Però, ca! L'encostipat el duu tal com l'ha agafat

I això que el que és de roba en duu tanta com en troba.

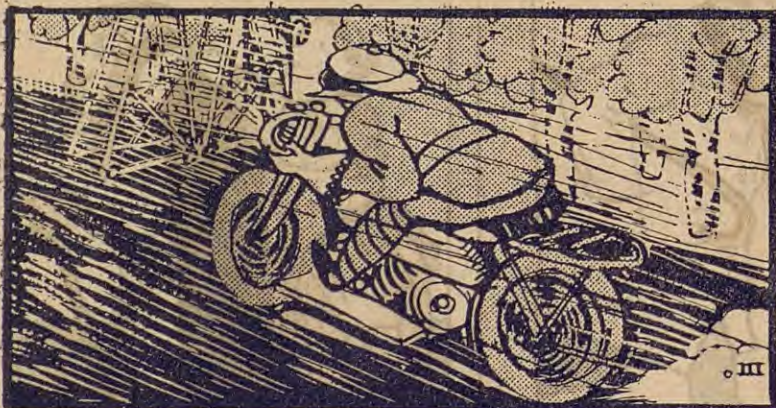
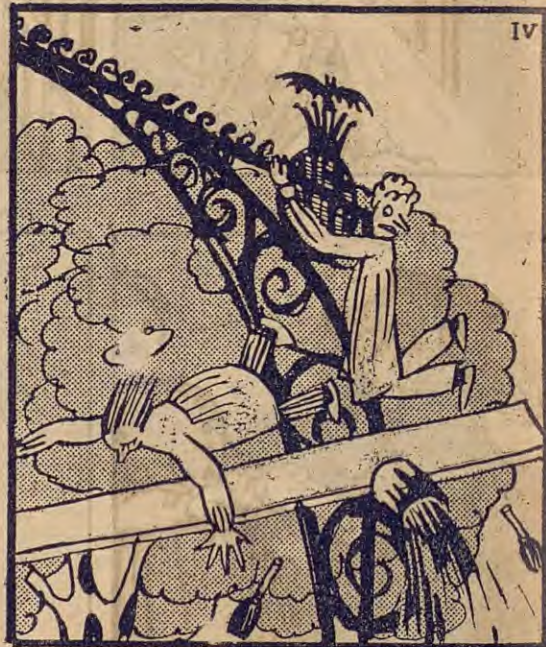
—Si algú sap quelcom millor dient-m'ho em farà favor.

En Sibeca i en Miloca, tot pintant un dels llums del passeig de Gràcia, estaven sostenint una conversa arrencadíssima sobre els perills de l'aviació.

—Desenganya't—deia en Sibeca,—ço més difícil del vol planejat, és l'aterrissatge.
—No m'ho faràs pas creure—replicava, toçut, en Miloca.

I amb aquestes estaven, quan un motorista amb més velocitat que traça, enfilà les escales que sostenien als dos artistes del pinzell groixut...

...i pataplum! En Sibeca prou es quedà fent companyia al simpàtic rat-penat, però en Miloca les empenqué cap avall vertiginosament...

...anant a aterrir amb una monumental patecada al duríssim asfalt amb el surt consegüent i amb gran visió astronòmica.

—Ara sí que veig que tenies raó—digué després a en Sibeca.—Realment el vol ha anat molt bé. Ço que m'ha fastiguejat, ha sigut l'aterrissatge.

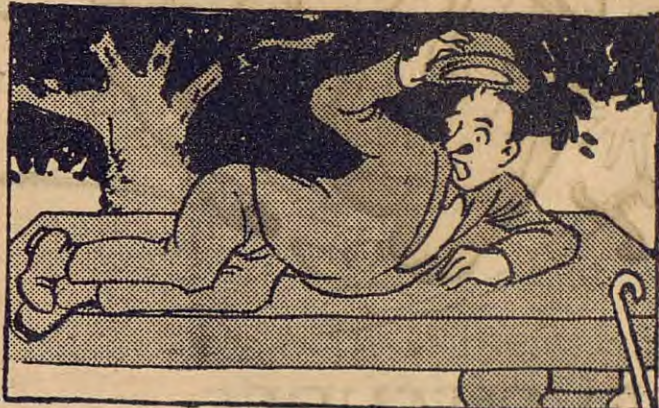
El mandrós d'en Rafeques tenia un gos, i tota la seva feina i tota la seva distracció era treure'l a passejar pel parc.

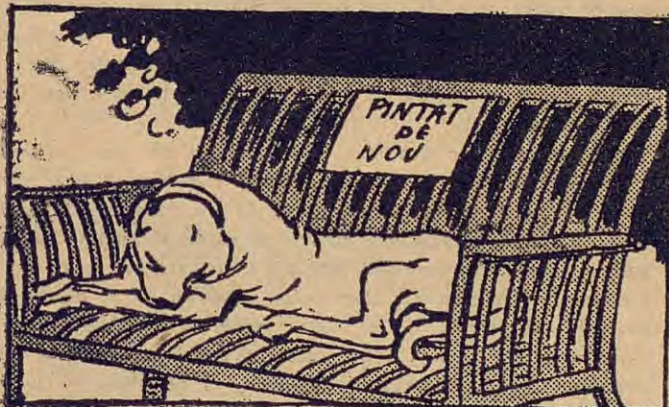
En Rafeques sabia llegir poc o molt, però el gos no en sabia gens. Heu's aquí que, en anar a seure en un banc de ferro, l'home s'adonà d'un lletreret...

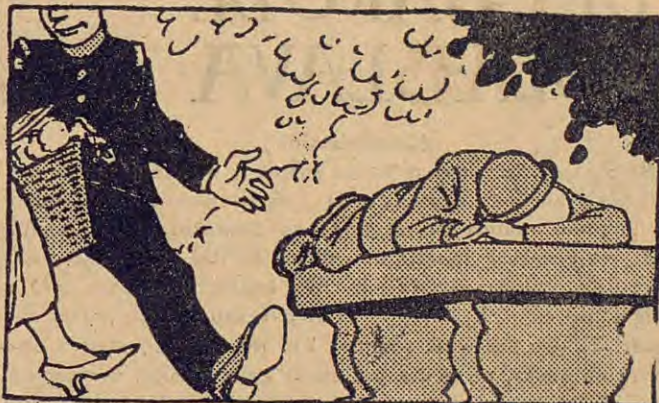
...i, retirant-se prudentment, s'instal·la modestament en un pedrís que no presenta cap perill. I com que la mandra era molta...

...i el temps i el lloc hi convidaven, en Rafeques s'hi ajeu, s'hi ensopeix, s'hi estira i, al fi, com és natural, s'hi adorm.

El gos, que en moltes coses resulta un imitador del seu amo, en aquesta ocasió també s'ajeu i, segurament per ignorància, en el banc pintat.

I un i altre—vull dir en Rafeques i el seu gos—«dorm que dormiràs» sense que puguin despertar-los ni els sorolls dels vianants.

Però com que tot arriba en aquest món, arribà també que el gos es desvetllà i s'apressà a anar a fer que el seu amo es fes càrrec de l'estona passada.

Mes en Rafeques tingué un esclai de mort en veure's tan aprop allò que li semblava un tigre escapat d'una gàvia immediata. I el seu pànic s'encomanà a tots els qui per allí hi havia!

MIRET

AVENTURES DEL BARÓ DE BOLA-BLAVA

(Continuació)

No obstant, com que m'havia entrat la mania de donar un salt veritablement extraordinari i m'avergonyia íntimament de la meua manca de resolució en l'aventura suara explicada, vaig decidir repetir la sort en un llac molt més gran. Sinó que aquella vegada em vaig equivocar encara més i vaig caure en el bell mig amb el pataxap que ja podeu suposar. El llac era molt profund i el meu cavall, encara que probà de nedar, no podia pas surar gaire estona, car suposo que hi havien xucladors que li prohibien. Veritablement, el cas era perillós. Aleshores vaig reunir totes les meves forces i estirant amb braó la meua cueta, vaig lograr treure'm de l'aigua, i, amb mi, el cavall, que estrenyia fortament entre les meves cames.

En una ocasió me n'havia anat, tot sol, a donar una volta per la gran planúria que s'estenia davant del nostre campament i, distret contemplant el paisatge, em vaig allunyar un xic massa. En un revol del camí se m'aparegueren cinc turcs que m'intimaren a que m'entregués, al mateix temps que, saltant d'un marge, em tallaren la retirada altres cinc soldats enemics. Confesso que l'impressió que em causà aquesta inesperada troballa no fou gens agradable, però també vull que consti que ni en el primer instant se m'ocorregué rendir-me. Al contrari: immediatament vaig decidir defensar-me braument i, encara que la lluita fóra desproporcionada, vendre ben cara la meua vida. Així fou que, en lloc de mostrar-me propici a subjectar-me a les ordres que se'm donaven, treguí el sabre i, decidit, vaig escometre amb fúria als enemics que tenia davant. Doní un cop amb l'eina, de tothom tant temuda, en sentit horitzontal i tinguí la sort de tallar en rodó el cap dels cinc que m'havien fet front.

Però els cinc que anaven a escometre'm per l'espatlla em preocupaven de veres. Em vaig girar tot ràpidament i en el moment que anaven amb el braç enlaire a descarregar els iatagans llurs damunt el meu cap, doní tan fort i encertat cop de sabre, que els cinc braços anaren a fer companyia a les testes dels altres companys. El demés, ja se suposa. Tot tranquil·lament, vaig fer avançar els enemics vers el nostre camp on quedaren presoners i sots la cura dels nostres metges.

No vaig pas fer cap més sortida, i no per por, sinó per impossibilitat absoluta. Estàvem a l'assetge d'una plaça forta que es defensava braument i no era possible deixar les nostres trinxeres. Aquesta guerra de «anar tirant» m'aburria sobiranament. No ha sigut mai pel meu caràcter estar parat, i menys en un lloc on, com és de suposar, no hi havia cap diversió. No tenia, doncs, altre remei que, o bé fumar i riure amb els amics, o bé passejar per les rases des d'on s'espia i s'hostilitzava a l'enemic, si bé això era sumament perillós, car en el sol instant de passar en un indret no prou alt que amagués tota la figura, una bala encertadament enviada de les trinxeres enemigues matava o malferia al passejant distret. Segons m'explicaren un dia els meus soldats, entre els turcs de primera línia hi havia el gran tirador autor d'aquests disbars d'alta precisió, confessant que cap dels nostres tenia el pols i la punteria d'aquell soldat excepcional. Sense posar gens en dubte les declaracions admiratives dels meus, em proposí si no desfer aquella auriola de glòria única que rodejava al tirador enemic, al menys fer-la comparable a un mèrit semblant d'un dels nostres. Així fou que vàreig demanar una escopeta i me'n aní a un lloc ben visible de la nostra trinxera més avançada, des d'on es veia també el lloc precís que ocupava el turc tan temut. Aquest, en veure'm aparèixer tranquil·lament en aquell lloc que era «blanc» segur, em mirà un instant com volguent capir la meua intenció que semblà endevinar, ca.; somrient un xic, esperà a què jo carregués l'escopeta i apuntés per a fer ell el mateix. Tan a la vegada fou acomplida l'operació de disparar, que les dues bales, la seva i la meua, sortiren alhora i amb tan idèntica punteria, que al bell mig camí toparen amb tanta fúria que

es feren trossos invisibles. Repetirem la maniobra una i dues i més vegades i sempre amb el mateix resultat. Per fi, veient que es trobava davant d'un tirador digne competidor de la seva traça, el turc s'aixecà i saludant-me reverenciosament com per a retre'm el seu homenatge d'admiraació (al qual responguí en igual forma), es retirà del seu lloc on no se'l tornà a veure més.

Com ja he dit, m'aburría moltíssim tenir de romandre tant de temps inactiu, i la cosa portava aires de continuar llarg temps de la mateixa manera, car hom sabia la importància de la defensa de la plaça assetjada. Era, doncs, essencial enterar-se de ço que hi havia allà dintre; això és, sapiguer el nucli aproximat de guarnició, la mena de fortificacions, els llocs de més valor estratègic, etc. Jo em vàreig encarregar de missió tan important, després d'haver madurat (com és de suposar) la faisó de portar a cap l'atrevida empresa. Ja disposat, em vàreig col·locar al costat d'un dels més grossos dels nostres canons i en l'instant precís de sortir el tret, em vàreig llençar sobre la bala amb el fi de penetrar a la plaça enemiga sentat còmodament en ella com damunt d'un tamboret. Mentrestant, el projectil anava fent la seva cursa rapidíssima i jo em vàreig apresrar a examinar d'una lleugera mirada les fortificacions i els efectius guerrers que posseïen els turcs. Aquests s'entretenien aleshores en enviar als nostres rengles el poc estimable regal de les seves canonades.

Ja estava a les tres quartes parts del camí, quan se m'ocregué una reflexió:

—Entrar, serà una cosa tan fàcil, que ja es pot dir que és feta. Però, i sortir? Què em succeirà una vegada dins del fort? Se'm tindrà per espia i són capaços d'afusellar-me immediatament. La veritat: no és aquesta una fi molt digna d'un Baró de Bola-blava!

En el moment d'acabar aquest soliloqui vàreig veure una altra bala dirigida des del fortí contra el nostre campament que anava a passar aprop de la que jo ocupava. En l'instant precís que era sota meu, vàreig saltar sobre d'ella amb tanta traça, que, assegut amb relativa comoditat, vàreig tornar on estaven els meus, als quals els hi donguí tots els detalls que els hi mancaven per a emprendre una acció decisiva.

Ⓢ CAPTIVERI DEL BARÓ

Crec que amb tot ço que porto explicat, els qui em llegeixin s'hauran convençut que no sóc pas cap covart i que si amb quelcom m'he distingit ha sigut més aviat en diferents gestes de valentia i de serenitat gens vulgars. Doncs malgrat tot, no sempre l'èxit m'acompanyà en aquella memorable guerra contra els turcs, car he de confessar amb tota l'amargor de la meua ànima, que vàreig caure presoner. Cert que en descàrrec meu puc declarar amb veritable orgull que fou més difícil la meua captura que la d'un esquadró, però no és menys autèntic que al fi, si us plau per força, vàreig sucumbir enfront del nombre. Envoltat, un jorn que en el calor de la lluita vàreig avençar-me a tots, per un nucli importantíssim de l'exèrcit enemic, em trobí perdut des del primer moment. Però no volguent rendir-me fins que altra necessitat hi hagués, em vàreig disposar a la defensa amb tanta decisió i encert, que, aviat, la meitat dels contraris eren fora de combat, i potser hauria sortit en bé de l'aventura, si un dels turcs no hagués ensopegat a occir el meu cavall. Està clar; com que vàreig caure amb ell i aní a parar a sota, no els hi fou massa difícil desarmar-me i fer-me declarar vençut.

Tinc de dir en honor a la veritat—aquesta veritat que per a mi és una virtut essencial—que els soldats turcs es portaren molt dignament amb mi. El seu quefe em dedicà paraules el·logioses i la tropa em mostrà un respecte molt d'agraïr.

(Continuarà)

Més que del treballar
amant de la beguda,

el mal ferrer de tall
sent una crisi aguda

que el fa anar a «manlleu»,
Empró l'usurí es nega

deixar-l'hi més diners.
I ell diu: «—Vés quina pagat»

«L'ànima em vendria
per tal de poguer vagara,

El diable es presenta
i diu: «—Així es faràs,

«Firma, doncs, aquest paper
i no et faltaràn cabals».

Així fou, i el mal ferrer
no feia més que gasta's.

Pro el plaç marcat arriba
i el diable l'anà a cercar.

El ferrer, qui és molt trempat,
diu: «—Ara voldreu reposar».

El mentre el banyut s'asseu,
fa una rodona al voltant

«Què deia a n'el dimoni
qui, irat i tot remugant,

fa moltes tercerilles
per a fer por al tenent

qui s'hi fa un tip de riure
que no hi entén res.

El diable, com qui se'n va,
desapareix a l'instant

«Crec que amb tot ço que porto explicat,
els qui em llegen

prenent-lo fortament
i no s'han de fer cap

«Més que del treballar
amant de la beguda,

«Més que del treballar
amant de la beguda,

Allí veu que a uns condemnats
que reposen un moment

«Més que del treballar
amant de la beguda,

«Més que del treballar
amant de la beguda,

«Més que del treballar
amant de la beguda,

«Més que del treballar
amant de la beguda,

«Més que del treballar
amant de la beguda,

«Més que del treballar
amant de la beguda,

«Més que del treballar
amant de la beguda,

«Més que del treballar
amant de la beguda,

«Més que del treballar
amant de la beguda,

«Més que del treballar
amant de la beguda,

(Continuarà)

«No em tornarà a agafar,
per a emprendre una acció de
«No em tornarà a agafar,
per a emprendre una acció de

—Jo pujaré dalt de l'arbre, sacsejaré les branques, i tu arplegues tota la fruita.

—Ves amb cura, eh? Arreplega tot ço que caigui.
—No passis ànsia.

—Home! No s'hi val a tirar coses tan grosses!

L'AGRADABLE SORPRESA

En Pere Sistacs, pintor d'ofici, està treballant a casa la senyora Tecla de Marfil. La senyora Tecla és molt amable, sempre té una paraula agradable per a tothom. Un dia va dir a n'en Pere: «—Vós teniu moltes aptituds per a la pintura, si haguessiu nascut uns quants anys abans, jo crec que...»

...haurieu sigut un Rafael o un Ticià. «—O no... gràcies... és favor que vostè em fa...» va contestar en Pere. «—No, favor no; Justícia» replicà donya Tecla. No cal dir que en Pere va quedar molt content dels elogis de donya Tecla. No sabia com correspondre-li'hi. Una idea però creuà la seva...

...Imaginació. Només em falta per acabar la feina de donya Tecla—es digué—el pintar la finestra del seu quarto. Demà al matí, abans de què es llevi, li pintaré la finestra i així tindrà l'agradable sorpresa de veure que tot està acabat.

Així ho féu. «—Quina agradable sorpresa que tindrà donya Tecla quan es llevi—es deia. tot satisfet, en Pere, mentre preparava la feina,»

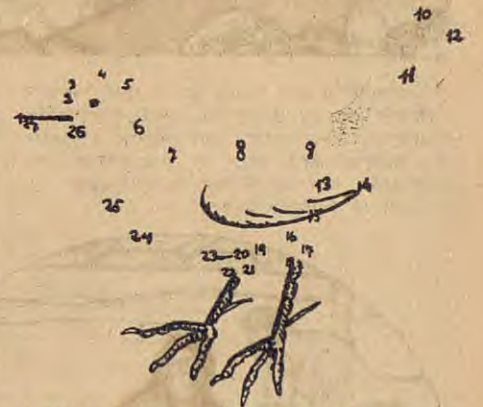

En efecte: Donya Tecla, aquell dia va matinar més que de costum i en donar en Pere la primera pinzellada...

...Donya Tecla ja va sentir els efectes de la sorpresa, encara que no li va ésser del tot agradable. (De «Le Petit Illustré»)

ENTRETENIMENT

Resseguir correlativament els números i sortirà el perfil d'un animal. Quin animal és?

SOLUCIONS AL NÚMERO PASSAT
A l'endevinalla: Un túnel.
A l'entreteniment: Un cap de soldat.

Gran concurs d'histories

Llegidors! La redacció del «VIROLET» a l'objecte d'iniciar als nois i noies de la nostra Pàtria, al conreu de l'història, us convoca al GRAN CONCURS que queda obert des d'aquest moment.

Per a ésser admes al concurs cal ajustar-se a les següents condicions:

- 1.—Cada història tindrà com a màxim sis quadrets, de forma quadrada, o sigui, igual de alts que amples, dibuixats amb tinta xina o qualsevol altra tinta mentre sigui ben negra.
- 2.—Acompanyant al dibuix, deurà anar-hi el text corresponent.
- 3.—Totes les històries aniran signades amb el nom i cognoms de llur autor; amb lletra ben llegible.
- 4.—Es concediran tres primers premis i els accessits en la forma següent:

PRIMER PREMI.—Una pilota de futbol de reglament o una esplèndida nina de drap, segons sigui un noi o una noia l'autor de l'història premiada.

SEGON I TERCER PREMI.—Els mateixos objectes però de qualitat inferior, concedits en la mateixa forma.

SIS ACCESSITS.—Altres tants volums del «Viajes de Gulliver», luxosament editats.

5.—Els premis es concediran mitjançant un plebiscit en el que hi tindran vot tots els nostres llegidors, en la forma que s'anunciarà a son degut temps.

6.—Hi haurà un Jurat d'admissió que exclourà del concurs les històries que no s'ajustin a les condicions i finalitats del mateix.

7.—Les històries, un cop admeses pel Jurat, seran publicades al nostre setmanari amb un número, que servirà per la votació del plebiscit.

8.—El tema de les històries és lliure, ço que vol dir que cada concursant pot escollir el que millor li sembli dintre l'originalitat, gràcia i bon gust.

9.—El plaç d'admissió finirà el dia 31 de gener de 1923, tenint d'enviar-se les històries, abans d'aquest dia a la nostra redacció, Cardenal Casañas, tant personalment o per Correu en sobre obert que digui: «Originals d'impremta» i amb un segell d'un centim.

JEROGLÍFIC

TRENCA-CLOSQUES

Veiem qui trobarà la cara del jugador que usa aquesta sabata?

VIOLÍ I TRAMPES

En Joan Dolent, dona un concert de violí davant d'un públic distingit i selecte. Quan està al troç més bo, surt del seu instrument, un soroll semblant a...

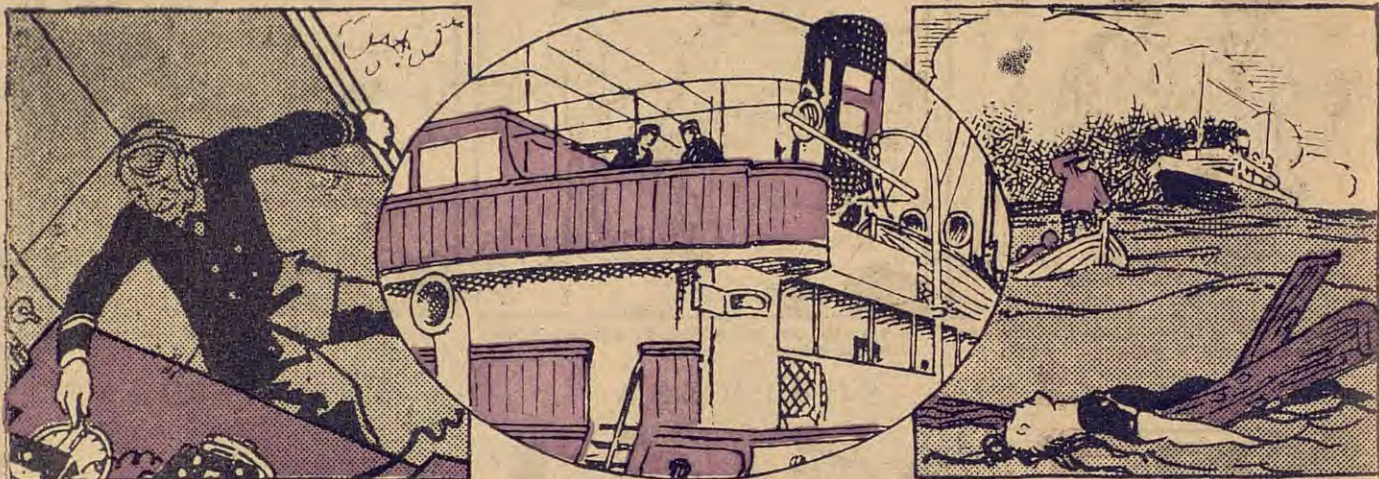
...unes trampes. En Joan Dolent, as un plagal Per fer veure que és un virtuós, ha col·locat darrera la cortina un gramofó...

...les plaques del qual en caure a terra de les mans del criat, han simulat el soroll de les trampes. (De «Le Petit Illustré»)

RECERCA INFRACTUOSA

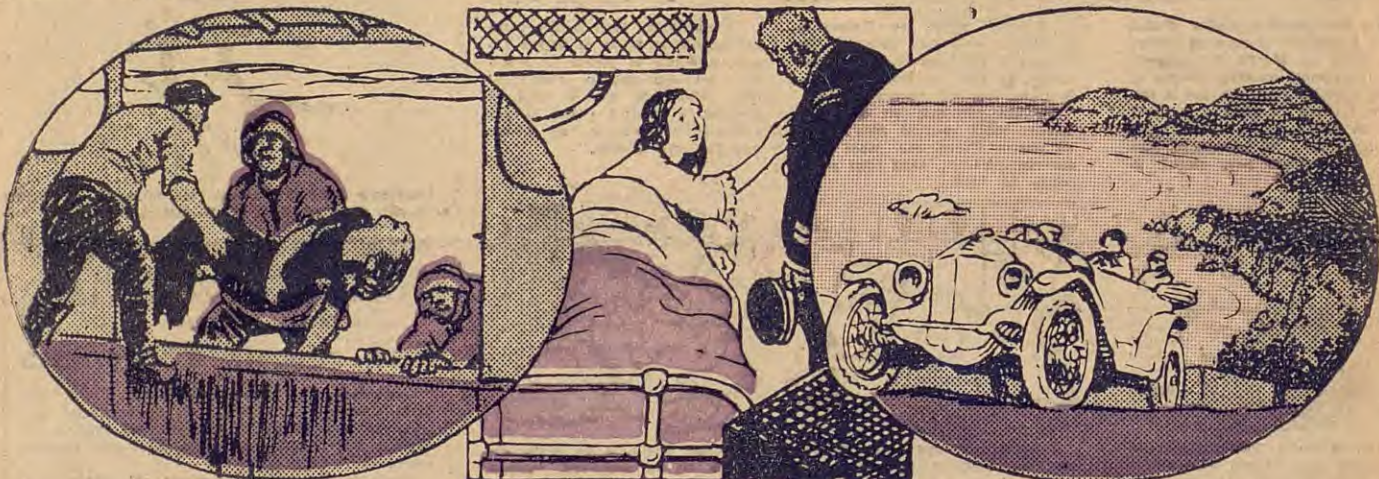
(Tercera part de HISTÒRIA D'UN NAUFREG)

En ocasió del naufragi a què vàrem assistir en la primera part d'aquesta història, poguérem comprovar l'egoisme humà. Ara hem de presentar una excepció. Un heroi tan humil com abnegat: el telegrafista.

Fins els darrers moments; fins que l'aigua va invadir la cambra dels aparells, no cessà de demanar auxili per medi de la telegrafia sense fils. Aixís no és d'estranyar que el sentissin des d'un vapor...

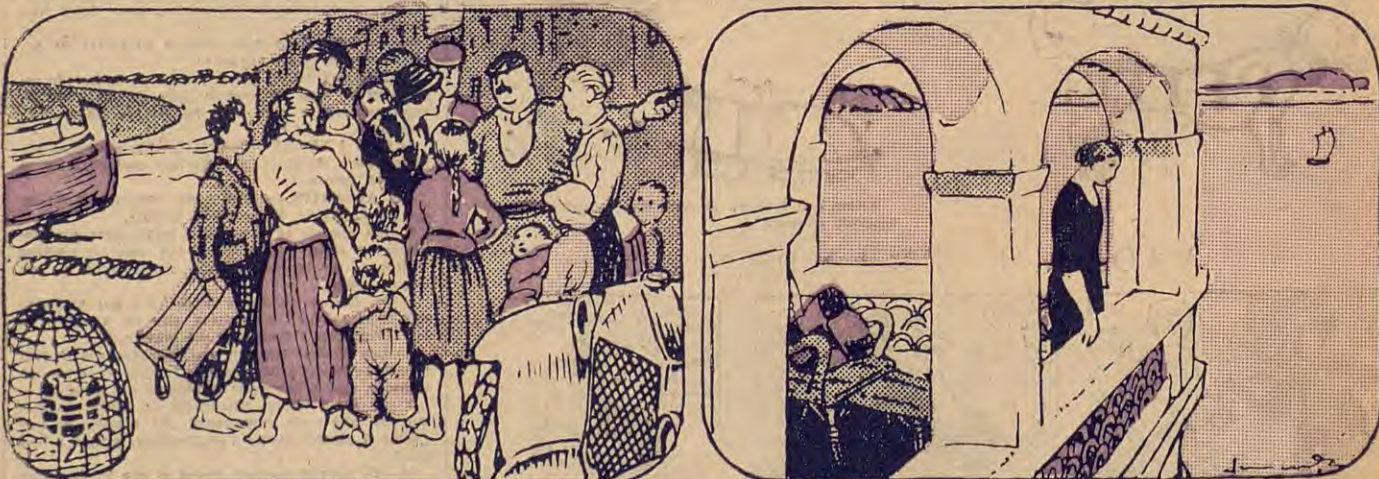
...que passava aprop del lloc del sinistre, i que, forçant la màquina, arribà a temps de poder salvar alguns passatgers i tripulants que s'haurien negat irremissiblement sense la heroïcitat del telegrafista.

Entre ells s'hi comptava la dama americana. Sense coneixement, però sostinguda miraculosament per unes fustes, la trobaren els tripulants del bot de salvament.

Quan, després de molts cuidados, van retornar-la, la seva primera pregunta va ésser: «el meu fill? Heu trobat el meu fill?» I en sentir la resposta negativa...

...un propòsit es formulà a sí mateixa: Buscar-lo, buscar-lo incansablement per mar i terra, fins a trobar-lo viu o conve-ne's de la seva mort. I aixís ho féu.

Anà seguint, una per una, totes les viles i pobles de la costa... En lloc li sabien donar raó. Tot ho mirà, per tot furgà... La casa del Tano, isolada en una cala, lluny de poblat, li va passar per alt... Coses de la vida que semblen de contel

Per fi, desesperada, abatuda, va retirar-se a una possessió que tenia a New-Orleans. Allí l'hauríeu vista, anys i anys, sempre endolada, demanant incansablement a la Mare de Déu que li retornés el fill que la mar li havia pres.

(El número vinent: LA MARCA DEL BRAÇ, quarta i última part de «Història d'un naufrag»)